

Poison Ivy

Hoe de Puzzelman de Zwarte Panter ontmoette

Deel 10 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2020 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-641-818-76

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Poison Ivy

Hoe de Puzzelman de Zwarte Panter ontmoette

Marc Pierar

“Only dead fish go with the flow”

Prelude

Amsterdam, vrijdag 10 april 2043, 12.23 uur, het hoofdbureau van politie in de IJ-toren aan de Piet Heinkade, de 1ste verdieping, de kantine in de Westvleugel van het gebouw. Het is redelijk druk in de kantine. Het merendeel van de tafels en stoelen is bezet. Links bij een raam zitten drie mannen aan een tafel van vier maar niemand maakt aanstalten om bij hen aan tafel te gaan zitten. Men loopt steels kijkend voorbij de drie mannen: kijk, daar zitten de drie BC'ers! Eentje draagt een tulband, hij zit aan het raam, de man naast hem heeft redelijk lange haren maar lang niet zo lang als de man aan de overkant van de tafel, diens blonde krullende haar hangt tot op zijn schouders. De man leunt deels op het kozijn van het venster, ligt ook een beetje onderuit gezakt. Het drietal heeft dikke pret want het merendeel van de tijd lachen ze. Buiten legt een asgrijze lucht een sombere deken over Amsterdam. Het is fris, eigenlijk is het gewoon koud. Dat komt vooral door een verraderlijk snijdend windje. In de verte lijkt regen aan te komen. De man met de tulband zit wat te vertellen tegen de man naast hem terwijl hij naar de man tegenover hem wijst.

“... zijn bij hem een vorm van kunst, de kunst van het Bluffen”, zegt Babar Singh lachend tegen Tim Bosmans: “Heb je al eens een ondervraging door Aziz bijgewoond?” Tim schudt zijn hoofd.

Babar keert zich lacherig naar Aziz: “Dan moet je hem toch echt eens uitnodigen. Dat hij het zelf een keer ziet gebeuren.” Aziz kan er wel om lachen, Tim zit vragend te kijken. Babar ziet het.

“Die ondervragingen van Aziz? ... Een paar weken geleden had ik een verdachte die niets wilde zeggen. Daar had ik het met hem over”, Babar wijst naar Aziz, “Toen is hij in die ruimte tegenover die verdachte gaan zitten maar hij zegt niets. Het enige wat hij doet, Tim, ik zweer het je, is een kom-op gebaar met zijn rechterhand, zo van: vertel is wat ... Tim, ik zweer je, die kerel begint te kletsen, er kwam geen einde aan.”

Tim kijkt Aziz ongelovig aan, die grinnikt: “Kan ik er wat aan doen dat iemand zomaar tegen me aan begint te lullen.”

Ze lachen alledrie.

“Daarbij,” gaat Aziz lacherig verder, “je moet je niet verkijken op de impact van mijn bijnaam, hoor. Men dicht mij ondertussen bovennatuurlijke kwaliteiten toe, lijkt het wel, vooral in het criminele circuit. Dat wanneer ik ten tonele verschijn, dat dan het spel eigenlijk wel over en uit is. Tja. Dan maak ik daar maar gebruik van. Wat zou jij doen dan?”

Ze lachen weer alledrie.

Babar stoot Tim aan: “En? Hoe bevalt het eigenlijk? BC'er? ... Wees hem maar dankbaar”, en knikt richting Aziz tegenover hem.

“Ja ... Het is wel een beetje apart ... Zulke vergaande bevoegdheden, zeg ... En het salaris is ook niet misselijk ... En eindelijk geen teammanager meer boven me ... Mijn dank, gozer.” En hij steekt zijn rechterhand uit naar Aziz. Aziz komt glimlachend overeind om de hand van Tim te schudden.

“Ben je niet bang dat een agent met de verkeerde ideeën BC'er wordt? Wat die met die bevoegdheden kan aanrichten? Linksom dan wel rechtsom?” Tim kijkt Aziz aan met een vragende blik maar die kijkt juist naar Babar en die naar Aziz. Allebei beginnen ze te lachen.

Babar wendt zich naar Tim: “Als ik jou was, zou ik Aziz' indeling en wegingen eens goed bestuderen. Heb jij je nooit afgevraagd wat voor een type agent op al die punten goed moet scoren om uiteindelijk een BC'er te kunnen worden? Moet je echt eens doen. Dan kom je er achter dat die agent eigenlijk een soort van rebel moet zijn. Daarom past *hij* zo goed bij deze stad en bij dit korps.” En Babar wijst naar Aziz. “Bij elk ander korps was hij allang ontslagen of zelf weggegaan. Niet?” En Babar keert zich naar Aziz. Die knikt.

Dan buigt Aziz zich quasi-samenzweerderig voorover en begint grinnikend te fluisteren tegen Tim en Babar.

“Ik heb een perfide plan bedacht en in werking gezet. Om allerlei klonen van mezelf bij dit korps te krijgen. In zo hoog mogelijke posities. Met dito bevoegdheden. Types zoals jullie twee. Net zo eigenwijs en eigengereid als ik. Nog een paar jaar en dan nemen we deze hele tent over.”

Ze schieten alledrie in de lach.

“Gezellig, jongens?”, zegt een vrouwenstem. Het is Tanja Djurofski, 41 jaar, senior rechercheur Zeden, een slanke gestalte, een tamelijk pittige uitstraling, iemand die nu al bijna 5.000 punten had, het was pas april, en dus vrijwel zeker eind dit jaar gepromoveerd zou worden naar de Buiten Categorie. Niet in het minst omdat ze met een aantal grote zaken bezig was, zaken die een grote hoeveelheid punten gingen opleveren, mogelijk zou ze zelfs Tim Bosmans passeren en de nummer drie worden. Dat wist ze zelf ook, daarom zat ze de laatste paar weken ook zo lekker in haar vel.

Aziz steekt zijn hand op ter begroeting, wijst naar de stoel naast hem en zegt: “Ga zitten. Wat mij betreft mag een BC'er in spé ook bij ons komen zitten.”

Op dat moment komt Kathleen Williams voorbij, zijn partner in '38 en '39, en hij zwaait even naar haar. Zij zwaait terug. Achter haar loopt een jonge vrouwelijke junior rechercheur, eind twintig, kaal geschoren, ongeveer 1.70 meter, met een welhaast dierlijke souplesse, die van een kat, een zwarte kat want de jonge vrouw is uiterst donker van kleur. Haar blik en de zijne kruisen elkaar even, dan kijkt ze snel weg. Hij grinnikt: veel junior rechercheurs kregen het op hun heupen wanneer ze hem tegenkwamen, die levende legende van het korps. Djurofski is ondertussen gaan zitten. Ze heeft geen dienblad bij zich, komt blijkbaar alleen even kletsen.

Djurofski kijkt eerst naar Aziz en zegt glimlachend: “Dank je wel, schat, ik

voel me vereerd.” Dan buigt ze zich voorover en zegt zachtjes: “Weten jullie al wie onze nieuwe hoofdcommissaris gaat worden?” Ze kijkt de andere drie aan.

Babar maakt een vertel-op beweging met zijn hoofd: “Weet jij het wel dan?”

Djurofski knikt gedecideerd: “Zeker weten ... Berry Evertsen!”

Tim kijkt Djurofski geschrokken aan: “Evertsen? ... Die malloot uit Eindhoven?”

Djurofski knikt weer.

Tim schudt zijn hoofd, een niet-begrijpende blik op zijn gezicht: “Hoe heeft die onbenul dit voor mekaar gekregen?”

“Jij kent die Evertsen goed?”, vraagt Babar aan Tim.

Tim knikt: “Ja, via zaken die een connectie hadden met Eindhoven. Evertsen heeft veel vriendjes in Den Haag en is nog zo'n type dat ...” Tim stopt, kijkt Aziz aan en begint te lachen.

“O, man, dit gaat lachen worden. Jij en Evertsen? Dat is water en vuur. Dat is oorlog vanaf dag 1. Alleen al je haar, man, daar gaat Ome Berry helemaal gek van worden ... En het ergste? ... Voor hem? ... Hij kan je waarschijnlijk helemaal niks maken ... O, man, dit wordt lachen.”

“Wat is er om te lachen?”, zegt een bekende stem. Aziz kijkt opzij. Dennis Van Santen, commissaris Moordzaken, zijn directe baas. In zijn handen een dienblad met daarop zijn eten.

Djurofski staat snel op: “Ik ga weer. Ik spreek jullie nog.” Dan tegen Dennis: “Goedemiddag, commissaris. Eet smakelijk.” Dennis knikt en Djurofski gaat weg.

Aziz gebaart naar de vrije stoel naast hem en Dennis gaat zitten.

“Volgens Tanja wordt Evertsen uit Eindhoven onze nieuwe hoofdcommissaris. Tim kent hem en voorziet trammelant tussen die Evertsen en mij.”

Dennis grinnikt: “Ja, dat idee heb ik ook. Eigenlijk weet ik het wel zeker. Maar maak je geen zorgen. De burgemeester was not amused over deze zet van Den Haag dus Evertsen begint al met een achterstand. En aanstaand hoofdofficier Veringa is ook niet gecharmeerd van hem, begreep ik. Wij gaan met onze projecten de komende jaar gewoon een tandje lager en alleen via de burgemeester en Veringa. We laten Evertsen vooralsnog overal buiten. Dat is wat hij wil. De burgemeester.” Aziz knikt.

“Hoe gaat het met Helena?”, vraagt Babar.

Dennis schudt zijn hoofd: “Erg slecht. Maar wat wil je. Eerst je man verliezen bij een gruwelijk ongeluk en dan drie dagen later je zoon en dochter bij een nog gruwelijker ongeluk? Ik heb verhalen gehoord over die foto's dat ... pfff ... dat is zware kost hoor. En Helena heeft dat in het echt gezien ... Bij de identificatie ... Ik zou ook knock-out gaan. IJsheks of niet.” De andere drie knikken met een begrijpende blik.

Dennis keert zich naar Aziz: “Heb je nog met Jacco gesproken?”

Aziz knikt: “Ja, vanmorgen bij zijn exit-gesprek beneden in de hal ... Hij begreep wel dat hij iets verkeerd had gedaan maar niet dat hij daar zo zwaar voor gestraft moest worden. Tja.” En hij haalt zijn schouders op.

“Ik heb mogelijk een nieuwe pupil voor je. Ik geef je nu toegang tot haar dossier, wacht even ... ja, je kunt er nu bij ... En of jullie twee vanmiddag nog naar een zaakje op IJburg kunnen gaan.” En hij kijkt Aziz aan met een schaa-pachtige grimas. Niet alleen Aziz maar ook Babar en Tim moeten erg lachen.

“Weinig keus dus”, lacht Aziz, “Wie is het?”

“De partner van Kathleen. Junior rechercheur Banda Okeefa. Geboren en getogen in Amsterdam. Ouders komen uit Congo. Volgens rapporten van de politieacademie een hele goede rechercheur.” Hij stopt, kijkt lacherig Aziz aan en zegt: “Behalve haar, en ik citeer uit haar rapporten, *opmerkelijke* omgang met regels en procedures ... Lijkt me echt een type voor jou, niet?” Babar en Tim schieten in de lach, Aziz kan er ook wel om lachen.

Ondertussen heeft Aziz het dossier gezien en dus ook een afbeelding van de 27-jarige Okeefa: de jonge vrouw van zojuist. De afbeelding laat alleen het gezicht zien: scherpe jukbeenderen, een open oogopslag, kleine oren. En kaalgeschoren. In andere woorden: een uiterst knappe jonge vrouw. Ze had in ieder geval een prachtige glimlach. Hij leest snel haar dossier en knikt een paar keer goedkeurend. Deze tante staat haar mannetje, denkt hij, heeft haar op haar tanden. En heeft blijkbaar een oog voor zaken die niet kloppen. En haar evaluaties waren ook bijzonder goed. Hij kijkt Dennis aan.

“Ik zag haar zojuist met Kathleen voorbij komen en ga dadelijk wel even naar haar toe. En wat is dat met IJburg?”

“Iets raars met een gifzaak in een supermarkt. De details weet ik ook niet. Vraag op bureau IJburg maar naar rechercheurs Murenga en Bergen, het is hun zaak. Ik heb je al een link naar hun dossier gestuurd.”

Aziz kijkt Dennis niet-begrijpend aan: “Waarom stuur je me daarheen? Wat is er zo belangrijk aan die zaak?”

“Het slachtoffer is de nicht van die jonge lokale politicus van Nieuw Links op IJburg, Paul Van Tongeren. De Stopera wil voorkomen dat Nieuw Links hier politiek gewin uit kan halen. En als jij dit zaakje snel weet op te lossen, dan kan dat in het voordeel van de Stopera zijn. Begrijp je? Het is eigenlijk vooral ingegeven door politieke belangen.”

Aziz knikt: “Ja, ik begrijp het. Nou ... dan ga ik maar eens kennis maken met mijn nieuwe pupil. Dus heren ... of jullie mij willen excuseren?” En hij staat op en loopt weg met zijn dienblad.

“Klopt dat echt? Dat die Evertsen naar hier komt?”, wil Tim weten. Dennis knikt.

“Shit, man”, zegt Tim tegen Dennis, “Daar zijn we mooi klaar mee.” Dennis knikt weer.

“Moeten wij nog ergens op bedacht zijn?”, vraagt Babar, “Wij als BC'ers? Want als ik jullie twee zo hoor, gaat hij daar geen fan van zijn. Van de Buiten Categorie.”

Dennis schiet in de lach: “Nee, bepaald niet. Dat heeft hij ook tegen Langenbosch gezegd. Ik zat daarbij. Weet je wat Langenbosch deed?” En hij kijkt Tim en Babar aan. Die schudden hun hoofd met een blik van vertel-op.

Dennis zegt lachend: “Langenbosch kijkt Evertsen voor zeker vijf seconden recht in de ogen en zegt dan: volgende onderwerp. Hoe bedoel je: onbespreekbaar?”

Tim schudt lacherig zijn hoofd: “Nou, zoals ik Ome Berry ken, heeft hij dat denk ik niet begrepen. En ik maak me zorgen over Aziz. Jullie lachen er wel om maar die twee? Samen? Bij dit korps? Dat wordt oorlog.”

Dennis wuift het grinnikend weg: “Maak je geen zorgen, Tim. Jullie moeten jullie arbeidsvoorwaarden als BC'er nog eens goed lezen. Een BC'er kan alleen ontslagen worden door een gezamenlijk besluit van zijn of haar commissaris en de driehoek. In de praktijk dus niet. Snap je?”

Babar kijkt Dennis verbaasd aan: “Wil je zeggen dat niemand ons drieën kan ontslaan?”

Dennis knikt: “Inderdaad. Tenzij jullie de wet overtreden natuurlijk. Maar vanwege jullie werk? ... Er staan wel meer ... laten we zeggen ... opmerkelijke dingen in jullie arbeidsvoorwaarden ... om jullie politiek onaantastbaar te maken ... Begrijp je? ... En dat geldt trouwens ook voor jullie pupillen.”

Tim knikt met een begrijpende blik: “En dat heb jij zo opgesteld?”

Dennis schudt grinnikend zijn hoofd: “Nee, dat heeft Aziz gedaan. Maar het leek hem en mij beter dat mijn naam eronder kwam te staan. Dus niet verder vertellen, alsjeblief.” En hij kijkt Tim en Babar grinnikend aan.

Dennis gaat verder: “Ik heb van Aziz begrepen dat Sam, Sam Goldberg, de vorige burgemeester, hem geholpen heeft met allerlei details en zo maar in essentie is het Aziz' idee.”

Babar begint te lachen en vraagt aan Dennis: “Weet jij of Aziz kan schaken?”

Dennis knikt: “Een beetje. En hij kan ook Go, dacht ik, dat spel met alleen zwarte en witte stenen die elkaar moeten insluiten. Hoezo?”

“Bij schaken en zeker bij Go moet je vooruit kunnen denken, allerlei paden afwandelen, paden waarin je een zet doet en de tegenstander een tegenzet. Dat is wat hij ook doet. Aziz. Zoals die arbeidsvoorwaarden. Inbouwen dat een politieke tegenstander je om die reden niet kan ontslaan. Dat idee. Snap je? ... Een paar dagen geleden kwamen die nieuwe robots ter sprake, dat nieuwe spul uit Australië. Daar wilde hij er minimaal vijfduizend van. Weet je waarom? ... Om een aanval van een leger af te kunnen slaan! ... Normaliter zou je denken: je bent gek, man, maar in zijn geval? Snap je? ... Alsof hij daar serieus rekening mee houdt. Dat zet ons BC-project Fort/Prison in een

heel ander daglicht.”

Dennis knikt serieus: “Ja, ik weet waar je op doelt. En het is lang niet zo gek als jij denkt.” Hij begint te grinniken: “Maar ja, wij krijgen dat spul voor niks. Vijf of vijfduizend maakt voor ons niets uit.”

“Vanwege die zaak van Aziz in Australië, niet?”, vraagt Tim.

Dennis grinnikt weer: “Het fijne weet ik er ook niet van, maar Aziz zou de maker van die dingen, een Australische miljardair, geholpen hebben met de AI-code van die dingen. En die twee schijnen elkaar wel te mogen. Wanneer je die kerel ziet, snap je meteen waarom. Die kerel heeft van dat rasta-haar tot op zijn kont en loopt de hele dag van die grote pretsigaretten te roken. Met daarin weed geteeld door de vrouw van die rasta, een Maori van koninklijke bloede die ook nog eens een vooraanstaand Australisch astronome is. Echt het slag volk dat bij Aziz past, niet?”

Tim doet lachend Aziz na: “Dat is een wel *zeer* merkwaardige combinatie van uitzonderlijkheden, gozer.”

Ze schieten alledrie in de lach.

Banda komt in een Achtbaan terecht

Amsterdam, vrijdag 10 april 2043, 12.44 uur, het hoofdbureau van politie in de IJ-toren, de 1ste verdieping, de kantine. Buiten is het licht gaan regenen. Een paar meeuwen heeft beschutting gezocht op de kozijnen buiten. Eentje kijkt brutaal naar binnen. Tegen de wand een groot wandscherm afgestemd op AmsterdamTube, het geluid uit. Daar is Nieuwsflits te zien, een nieuwsprogramma waarin items te zien zijn die op dit moment de interesse van het bredere publiek hebben. Elk item wordt in hooguit dertig seconden behandeld. De voorgenomen saneringen aan de UvA door de burgemeester scoren nog steeds hoog maar alleen onder aanhangers van Nieuw Links en Groen Amsterdam, de rest van de Amsterdammers vindt het eigenlijk allemaal wel best ... De toren van Metcalfe op de IJ-oever is bijna klaar. Het ontwerp, zowel aan de binnenkant als aan de buitenkant, heeft al verschillende prijzen gewonnen. Zoals gebruikelijk hult Sapient Devices zich ook nu weer in stilzwijgen ... De roddelpers kan niet genoeg krijgen van het bezoek aan de stad van Bianca Blackstone, miljardaire, eigenaresse van B3, Bianca Blackstone Buildings, een wereldwijd vastgoed imperium. Nieuwsploegen volgen haar bij haar bezoek aan diverse modewinkels. Blackstone ligt ook goed bij eco-activisten want veel van haar gebouwen nemen ecologische principes in acht. Plus dat zij veel geld doneert aan ecologische initiatieven ... Er is nog steeds geen vervanger bekend voor hoofdcommissaris Helena Pantopoulos wiens man en kinderen vlak na elkaar omkwamen bij twee verschrikkelijke ongelukken. Commissaris Van Santen van de afdeling Moordzaken blijft dus nog even tijdelijk hoofdcommissaris ... Uit een opiniepeiling is gebleken dat de Puzzelman als één van de meest betrouwbare mensen in Amsterdam gezien wordt. En als één van de meest begeerde vrijgezellen ... De Amsterdamse politie heeft verschillende rechtszaken lopen tegen binnen- en buitenlandse uitgevers van met name stripboeken voor kinderen over de Puzzelman. Volgens experts ter zake maakt de Amsterdamse politie weinig kans die rechtszaken te winnen. Dan volgen een aantal internationale items. De sociale onlusten in Iran nemen steeds grotere vormen aan. Het ongekend harde repressieve optreden van de autoriteiten lijkt de onlusten alleen maar verder aan te wakkeren ... De Deense regering is gevallen over de aankoop van zes Angel Predators. De linkse partijen in de regering zagen niet het nut en de noodzaak van de aanschaf van wat zij para-militaire wapens noemen ... In de UN is door een aantal landen een voorstel ingediend om de ruimte onder het beheer van de UN te plaatsen. De grootmachten, met name de VS en China, zijn mordicus tegen ... Onderzoekers van de universiteit van Nairobi hebben ...

Aziz brengt eerst zijn dienblad weg en loopt dan terug de kantine in in de

richting die Kathleen en de jonge vrouw liepen. Zijn ogen zoeken Kathleen en de jonge vrouw. Binnen een paar seconden ziet hij ze zitten aan een klein tafeltje in de hoek op de kop van zaal. Hij loopt op hen af. Kathleen zit met haar rug naar hem. De jonge vrouw zit tegenover haar en ziet hem aan komen lopen. Hij ziet haar lippen bewegen en even later draait Kathleen zich om, een brede glimlach op haar gezicht. Ze staat op. Ze boksen met elkaar, iets wat ze altijd deden en alleen met elkaar, alsof ze even met alleen elkaar die gruwelijke gebeurtenissen in '39 wilden herdenken. Daarbij, Kathleen kende zijn geheim, *het* geheim, want dat had hij haar zelf verteld in het ziekenhuis. Maar bij Kathleen was zijn geheim veilig, die zou dat nooit in de openbaarheid brengen, van haar levensdagen niet. Ze omhelzen elkaar stevig.

Kathleen wijst naar de lege stoel aan de zijkant van het tafeltje: "Ga zitten."

Aziz gaat grinnikend zitten: "Alsof je wist dat ik zou komen."

Kathleen knikt glimlachend richting de jonge vrouw: "Ja. Voor Banda. Niet voor mij."

Aziz schiet in de lach: "Waarom weet iedereen behalve ik dit allemaal al? De beveiliging hier is drie keer niks." Die laatste opmerking van Aziz doet de jonge vrouw in de lach schieten. Aziz kijkt haar glimlachend aan, steekt dan zijn hand uit: "Goedemiddag. Aziz Dijkstra. Aangenaam."

De jonge vrouw glimlacht en schudt hem de hand: "Goedemiddag, rechercheur Dijkstra. Banda Okeefa. Ik beschouw het als een eer met u te mogen samenwerken."

"Ja ja," zegt Aziz ietwat kregel, hij haatte dit soort opmerkingen, "dat zal allemaal best maar vanaf nu is het Aziz en jij, ja? Niks rechercheur Dijkstra of u. Daar krijg ik de kriebels van ... Ik heb wel een vraag ... Ik begrijp uit je dossier dat je expliciet hebt opgegeven dat je pupil van mij wilde zijn. Dat je wel eens wilde zien of het allemaal wel waar was, zoiets dergelijks heb je opgeschreven. Leg dat eens uit?"

Banda is wel een beetje geschrokken van de korzelige reactie van Aziz maar kan zich snel herpakken. Ze kijkt even naar Aziz, dan naar Kathleen, die geeft haar een knikje, vertel-maar lijkt ze te zeggen, en weer naar Aziz. Dan slaat ze haar ogen neer en kijkt naar de tafel.

"Eigenlijk om twee redenen. Natuurlijk, welke junior rechercheur wil niet de pupil zijn van de Puzzelman? Maar ik kon dat ergens niet geloven, nog steeds niet eigenlijk, dat iemand zo goed is in het oplossen van zaken. Of zo goed in ondervragingen. Daarom wil ik het van dichtbij meemaken, met mijn eigen ogen zien wat mijn verstand niet kan bevatten." En ze kijkt op naar Aziz.

Aziz wijst grinnikend naar haar: "*Jij* hebt een hele gezonde instelling, meid. Zo van: dat bepaal ik lekker zelf. Ik denk dat wij het wel goed met elkaar gaan kunnen vinden."

Aziz keert zich nu lacherig naar Kathleen: “En hoe zit jij hiertussen? Want ergens heb ik het idee dat dit een opzetje is.”

Kathleen schiet in de lach en schudt haar hoofd, steekt ook haar handen afwerend op: “Nee nee, ik sta hier helemaal buiten. Ik heb Banda vaak genoeg verteld over die absurde ondervragingen van je, dat die verhalen daarover echt waar zijn. En over die rare zakies van je. Misschien dat ze het daarom zo graag zelf wil meemaken. Toen ik hoorde dat je een nieuwe pupil zocht, heb ik tegen Banda gezegd dat dit haar kans was. En dat ze als jouw pupil heel veel kon leren. En vooral dat ze heel veel zou meemaken. Alleen moet ik nu wel op zoek naar een nieuwe partner.” En ze begint weer te lachen. Aziz kan er ook wel om lachen. Banda zit te glimlachen.

Aziz keert zich weer naar Banda: “Kom. Jij en ik moeten naar IJburg voor ons eerste zaakje samen.” En hij staat op. Banda staat ook op.

Ze nemen afscheid van Kathleen en lopen door de kantine naar de lift. Banda voorop want zij moet haar dienblad met etensresten nog wegbrengen. Onderweg reserveert hij een wagen naar politiebureau IJburg en daarna verstuurt hij een bericht naar rechercheurs Murenga en Bergen dat hij langskomt voor een bezoek vanwege de gifmoord in de supermarkt.

Bij de lift moeten ze even wachten. Aziz bekijkt haar even van top tot teen en zegt dan: “Jij hebt wel een verdomd soepele tred, zeg.”

Banda, zonder op of om te kijken, glimlacht en zegt: “Ja, dat weet ik, dat hoor ik al mijn hele leven. Dat ik als een kat loop.”

Ze grinnikt even, kijkt naar Aziz en zegt: “Ze kunnen ergere dingen over je zeggen.”

Aziz moet ook grinniken: “Ja, dat klopt.”

“Wat gaan we doen op IJburg?”, wil Banda weten.

Aziz haalt z'n schouders op: “Een rare gifmoord in een supermarkt. Iets dergelijks. Ik moet het dossier zelf ook nog lezen. Het slachtoffer is de nicht van een opkomend politiek talent van Nieuw Links, ene Van Tongeren ... Dennis zet mij wel vaker op zaken vanwege de politieke belangen ... Dat is wel iets waar je aan zult moeten wennen ... Je gaat dus ook hoog volk tegenkomen ... In ieder geval volk met heel veel kapsones ... Mensen die ...” Hij stopt en kijkt Banda aan.

“Over een jaar kijk je heel anders tegen Amsterdam aan, geloof me, wanneer je weet op wie en wat je moet letten. En waarom. Je moet het zo zien. De burgemeester en zijn partij spelen simultaan-schaak en jij en ik zijn pionnen op één van hun borden, dat van de politie, één van hun belangrijkste borden. En omdat ik soms ook politieke complotten blootleg, hebben mijn acties en dus nu ook jouw acties invloed op al die ander schaakborden ... Begrijp je wat ik bedoel?”

De liftdeuren gaan open en ze stappen in de lift.

“Parkeergarage”, zegt Aziz.

Banda knikt bedachtzaam: “Ja. Dat ik op eieren moet lopen.”

Aziz schiet in de lach en schudt zijn hoofd: “O nee, verre van zelfs, meissie, verre van. Jij en ik moeten de boel juist opschudden ... Natuurlijk wel binnen de kaders van de wet maar verder? ... Je weet van die speciale bevoegdheden van BC'ers?”

Banda knikt weer: “Ja. Dat jullie zelfs al het verkeer in Amsterdam mogen stilleggen indien jullie dat nodig achten.”

“Ja, die bevoegdheid is wel blijven plakken bij mensen, maar we hebben er meer ... en als ik die kan en mag gebruiken in het kader van een zaak? ... Wie gaat mij tegenhouden?”

Banda kijkt hem fronsend aan: “Toch niet ter eigen gewin?”

Aziz grinnikt: “Nee, joh, om Amsterdam, de stad Amsterdam, te forceren een nog betere stad te worden.”

De lift stopt, ze zijn aangekomen in de parkeergarage onder het gebouw, en ze stappen uit de lift. Banda kijkt even rond, wachtend op het verschijnen van een blauwe cirkel in haar zicht, de cirkel met daarin de door haar gereserveerde auto. Na iets meer dan een seconde verschijnt de cirkel: hun auto staat links achteraan. Banda gebaart die-kant-uit en ze lopen die richting uit.

“En jij? Waar sta jij? ... Politiek gesproken?”

Banda haalt haar schouders op: “Politiek interesseert me niet ... Daarbij ... Politici? ... Kijk maar naar die Voodoo-zaak van Kathleen en u ... euh ... jou ... in '39 ... Er is toen bij veel mensen in de Bijlmer iets geknapt, dat zeg ik je ... Bij mijn ouders bijvoorbeeld ... Of bij Eline, mijn buurvrouw ... En dan schuift juist Amsterdam Vrije Stad een zwarte kandidaat naar voren als hun burgemeesterskandidaat, Daniel Langenbosch, juist die partij die zo racistisch zou zijn? ... Wie moet je nog geloven? ... Wie *kun* je nog geloven?”

Aziz grinnikt: “In ieder geval niet de media. Vertrouw alleen je eigen oren en ogen. En je eigen gezonde verstand. Dat doe ik ook.”

Nu grinnikt Banda ook. Ze keert zich naar Aziz: “Ik had mijn eerste gesprek met u ... euh ... jou heel anders voorgesteld ... Veel formeler ... Maar jij ... jij ... hoe zeg ik dat? ... Jij ... Jij gaat gewoon los.”

Aziz schiet in de lach: “Ja, laten we het daar maar op houden.” Hij stoot haar aan en zegt: “Jij en ik gaan het wel met elkaar kunnen vinden, meid, let op mijn woorden.” Banda glimlacht.

“Dat daar is onze auto, die grijze”, zegt Banda en wijst naar een auto.

Even later zijn ze onderweg naar IJburg.

Onderweg lezen ze allebei het dossier van Murenga en Bergen, hij leest ook nog eens haar dossier.

“Waarom wilde je eigenlijk bij de politie? Hier in Amsterdam?”, vraagt Aziz.

Zonder op of om te kijken zegt Banda: “Omdat boeven vangen hartstikke leuk werk is. Ik ken veel van die jongens en meiden van vroeger en toen wilden ze ook al niet deugen. En nu kan ik ze van de straat halen en mijn buurt veiliger maken.”

Aziz knikt: “Ja, die redenering kan ik wel volgen.”

“En jij?”, wil Banda weten, “Waarom wilde jij bij de politie?”

Aziz haalt zijn schouders op: “Dat is min of meer zo gelopen. Blijkbaar kwam ik op het juiste moment bij de juiste persoon binnenwandelen. Bij Van Santen. Zonder Van Santen had ik hier nooit gezeten.” Hij grinnikt, keert zich naar Banda en zegt: “Maar ik voel me wel senang hier. Bij de boeven ligt dat natuurlijk heel anders.” Banda kan er ook wel om lachen.

Banda tikt tegen haar bril: “Volgens Kathleen hebben we deze brillen en handschoenen door jou? Klopt dat? Want het is hartstikke goed spul.”

“Ja, ik heb een hele zware stem in ons aanschafbeleid. Heb zelfs veto-recht. Spul dat ik niet wil, komt niet bij ons binnen.”

Banda kijkt Aziz quasi-goedkeurend aan, tuit haar lippen en zegt: “Zo zo, onze Puzzelman is nog belangrijker dan ik al dacht.”

Aziz ziet haar gezicht en schiet in de lach: “Zeker weten. En neem dat maar van mij aan ... Volgens je dossier beheers jij heel wat gevechtssporten. Ook Capoeira. Klopt dat?”

“Ja, maar zo goed kan ik het niet. Volgens mijn oom kan alleen een Braziliaan Capoeira. Vanwege de 'muziek' die in Capoeira zit, Braziliaanse muziek. Capoeira is volgens hem eigenlijk een vorm van dansen.”

Aziz knikt: “Ja, dat klopt. Een studievriendin van mij beheerste Capoeira, ze was Braziliaans, en ik heb haar dat een paar keer zien gebruiken ... Een keer tegen drie kerels ... Met afstand de elegantste manier om je tegenstander het ziekenhuis in te werken ... Of het mortuarium ... Heb jij al eens iemand gedood?”

Banda knikt: “Drie keer ... Twee kerels en een vrouw, ongelooflijk tuig, alle-drie ... Ik ben er niet trots op maar het was zij of ik ... En dan kies ik toch echt voor mezelf. En jij?”

Aziz haalt z'n schouders op: “Eerlijk gezegd? ... Ik ben de tel kwijt geraakt ... Maar het was allemaal wel heftig volk dus de wereld moet niet te rouwig zijn om hun verscheiden ... En wat je zegt: als het dat tuig is of ik, dan kies ik ook voor mezelf. Deed dat tuig trouwens ook ... Zonder succes.”

Aziz keert zich naar Banda: “Het komend jaar ga je tuig tegenkomen dat ook nog eens macht heeft. Politieke macht. Financiële macht. Justitiële macht. Dat zijn geen junkies of arme sloebbers of domme pechvogels of gewone zware jongens. *Dat* tuig is in mijn ogen het *echte* tuig van de richel. En vergis je niet. Hoewel dat volk vaak te schijterig is om het zelf te doen, zullen ze zonder met hun ogen te knippen een ander de opdracht geven om jou om te brengen. Daarom wil ik juist *die* van de straat halen. Dood of levend.

Bij voorkeur het laatste maar ik neem genoeg met het eerste.”

Aziz begint opeens te lachen: “En dan hun gezicht wanneer ik ze kom arresteren, wanneer ze erachter komen dat ik ze te pakken heb ... Onbetaalbaar, Banda, onbetaalbaar ... Dat maakt mijn werk en nu ook jouw werk zo leuk, geloof me.”

Banda knikt glimlachend: “Ja, dat zei Kathleen ook vaak. Dat het oppakken van al dat hoge volk bij die Voodoo-zaak het leukste was dat ze ooit gedaan had. Vooral omdat het allemaal live te volgen was voor iedereen.”

Aziz grinnikt.

“Kathleen en jij kunnen het goed met elkaar vinden, niet?”, vraagt Banda.

“Kathleen en ik hebben samen nogal wat heftige dingen meegemaakt ... Met name die Voodoo-zaak ... Maar ook andere zaken ... En schietpartijen ... Als je dat samen allemaal meemaakt? ... Dan krijg je vanzelf een band.”

“Ja, die Voodoo-zaak, daar heeft Kathleen het ook vaak over. En mensen in de Bijlmer ook. Wanneer zij daar voor een zaak is, komen er altijd mensen naar haar toe om haar nog een keer te bedanken. Dat heb ik al een paar keer meegemaakt. Ik vind dat wel apart.”

Aziz grinnikt weer: “Dat Voodoo-zaakje heeft de hele Bijlmer omgetoverd tot een solide blok stemmen voor Amsterdam Vrije Stad. Zeker toen Goldberg Langenbosch naar voren schoof als zijn opvolger. Goldberg heeft een bijnaam in de Bijlmer: Ome Sam. Dat zegt genoeg.” Banda knikt, weet van de bijnaam van oud-burgemeester Goldberg in de Bijlmer.

“Volgens Kathleen kom jij regelmatig bij hem over de vloer, niet, bij Goldberg?”

Aziz grinnikt opnieuw: “De familie Goldberg en ik liggen elkaar wel.”

“Jij hebt ooit toch iets gehad met Ochtendwolk? Jaren geleden? Zoiets staat me bij.”

Aziz schiet in de lach: “Ja, Ochtendwolk en ik hebben iets met elkaar gehad. Dat duurde maar een paar dagen want we konden gewoon niet overweg met elkaar in een relatie. Maar de bedoeling van dit gesprek is dat ik jou vragen stel, dame, niet andersom.”

Banda lacht besmuikt: “Oeps.”

Aziz lacht het weg wuivend met zijn hand: “Nee, joh, geen probleem ... Heb ik nog een vraag.”

Amsterdam, vrijdag 10 april 2043, 13.23 uur, het politiebureau op IJburg. Het is opgehouden met regenen, ook de wind is wat gaan liggen. Het is echter nog steeds erg fris. Voor het gebouw stopt een auto en een man en een vrouw stappen uit. De auto rijdt weg. De man en de vrouw lopen snel het gebouw in. De dienstdoende wijkagent bij de receptiebalie ziet het tweetal binnenkomen. Hij herkent de man en begint onmiddellijk te glimlachen: de Puzzelman komt op bezoek.

Aziz en Banda lopen naar de receptiebalie. Omdat ze in burger zijn laten ze hun eBadge zien.

“Rechercheurs Dijkstra en Okeefa. Wij hebben een afspraak met rechercheurs Murenga en Bergen”, zegt Aziz tegen de agent achter de balie.

“Ik had u al herkend”, glimlacht de agent en gaat dan even in de weer met zijn smartGlass.

“Rechercheur Bergen komt er aan”, zegt de agent tegen Aziz.

Een kleine minuut later komt een man de receptie binnenlopen. Hij ziet Aziz en Banda staan en stapt op hen af.

“Steven Bergen”, zegt de rechercheur.

Bergen is 28, geboren en getogen in De Rijp, vader van drie kinderen en zijn hele werkzame leven doorgebracht bij de Amsterdamse politie op IJburg als junior rechercheur. Hij heeft wel een beetje een macho-uitstraling maar dat kan ook komen omdat hij het postuur heeft van een body-builder. Aziz heeft het niet zo op die types. 'Mind over muscle' is zijn devies.

Ze schudden elkaar de hand en dan gebaart Bergen hen te volgen. Aziz en Bergen lopen voorop en naast elkaar, Banda loopt achter hen in het midden.

“We gaan eerst naar een vergaderruimte”, zegt Bergen, “Dan praat ik jullie even bij. En daarna breng ik jullie naar de verdachte.”

“Verdachte?”, zegt Aziz verbluft, “Ik dacht dat deze zaak vastzat. Anders zou m'n baas me echt niet naar hier sturen. En in het dossier staat ook niets over een verdachte. Dat dossier heb ik net nog zitten lezen.”

Bergen schudt zijn hoofd: “Nee, opgelost is deze zaak nog lang niet. En die verdachte vertikt het tot nu toe om te praten.”

Ondertussen slaan ze een hoek om.

“Hoe lang hebben jullie die verdachte al?”, wil Banda weten.

“Die hebben we zo'n drie uur geleden opgepakt. Dat moeten we nog in ons dossier verwerken. We wilden eerst met die verdachte praten”, zegt Bergen tegen haar. Dan tegen Aziz: “Jij had toch een mannelijke pupil?” En hij knikt met zijn hoofd richting Banda.

“Ja, dat klopt. Maar die heb ik op staande voet laten ontslaan.”

Bergen hapt naar adem: “Pardon?”

Aziz haalt zijn schouders op: “Die gozer gebruikte mijn bevoegdheden als BC'er om het telefoonnummer van een meisje te achterhalen. Zoiets accepteer ik niet. Van niemand niet.” En hij kijkt even schuin naar achteren naar Banda achter hem. Die ziet zijn blik en knikt met een blik dat ze hem heeft begrepen.

“Dat is toch wel een heel erg zware straf. Voor een telefoonnummer? Van een meisje?”

Aziz stopt, tamelijk onverwacht wel want Banda botst bijna tegen Aziz aan, en kijkt Bergen indringend aan: “Hé, kerel, jij werkt hier bij de Amsterdam-

se politie. En wij hebben de expliciete opdracht gekregen van eerst Goldberg en nu Langenbosch om het beste korps ter wereld te worden. Dat betekent op z'n minst dat *iedere* agent *volstrekt* integer zal moeten zijn. Ik ben het daar honderd procent mee eens. Jij niet dan?"

Banda schrikt behoorlijk van de reactie van Aziz. Die verhalen kloppen, denkt ze, deze gozer is *echt* rechtlijnig, dat kan nog wat worden. Laat ik maar op m'n tellen passen.

Bergen was eerst verbaasd door de indringende blik van Aziz maar is ondertussen 'gekalmeerd': "Zeker weten. Maar ik neem dat soort uitspraken van politici niet serieus. Die kletsen maar wat."

Ondertussen zijn ze weer aan het lopen.

Aziz knikt: "Dat snap ik volkomen maar in geval van deze twee politici zou ik dat toch maar doen. Die twee menen dat echt, neem dat maar van mij aan."

"Jij kent Goldberg en zijn vrouw vrij goed, niet?"

"Ja, ik kom daar regelmatig over de vloer. Ik ken ze ondertussen een beetje. Daarom kom ik er ook zo graag over de vloer." Aziz zegt het tamelijk afgemeten, merkt Banda, alsof hij het allemaal maar niks vindt al die vragen van Bergen.

Bergen wijst naar een deur en doet die open: een kleine vergaderruimte. Ze gaan naar binnen en gaan zitten. Bergen rommelt even met zijn smartGlass en in het zicht van Aziz en Banda verschijnt een aantal documenten op een tijdlijn. Sommige documenten zijn getuigenverklaringen, andere zijn afbeeldingen en weer andere zijn opnames. Bergen vertelt.

Maandag 6 april 2043, 16.53, politiebureau IJburg. Een agent krijgt een oproep van de manager van de supermarkt aan de IJburglaan: er ligt een dode vrouw in de winkel. Bij aankomst treffen agenten waaronder Bergen en diens collega Murenga een dode vrouw aan in een gangpad. Gezien haar lichaamshouding is ze ter plekke in elkaar gezakt. In haar rechterhand heeft ze nog het doosje met theebuultjes dat ze blijkbaar net uit een schap gepakt heeft. De vrouw zit onder de blaren, de ene nog gruwelijker dan de andere, haar gezicht is zelfs volledig onherkenbaar geworden. Rechercheur Murenga heeft aan het doosje geroken en stelt dat op het doosje een gif zit. Uit voorzorg zijn alle artikelen uit het gangpad weggehaald en overgebracht naar het forensisch lab. Volgens het ID dat men in de kleren van de vrouw aantreft, is de vrouw Elise van Tongeren, de nicht van Paul van Tongeren, een lokale politicus op IJburg.

De volgende morgen weet het lab te melden dat alle voorste doosjes Earl Grey thee ingesmeerd of bespoten zijn met een synthetische variant van gifsumak, bij de meesten van ons bekend als poison ivy. Het gif is zo'n 10.000

keer sterker dan natuurlijke poison ivy en is zo dodelijk dat alleen al de aanraking met een vinger genoeg gif in je bloed brengt om je binnen vijf seconden te laten sterven. In gruwelijke pijn. Wel vervliegt het gif heel snel, binnen een half uur, uiterlijk drie kwartier. Daarop zijn de CCTV-beelden van de supermarkt bestudeerd en ziet men dat een klein kwartier voordat de vrouw een theedoosje pakt, een jonge man heel snel met een klein spuitbusje heen en weer gaat over de doosjes met Earl Grey. De persoon in kwestie is vanmorgen opgepakt bij de barakken van Strand IJburg en wordt sindsdien ondervraagd. Tot nu toe weigert hij een woord te zeggen.

“Dat is het wel zo'n beetje. In hoofdlijnen.” Bergen kijkt naar Aziz.

“En je theorie? Hoe dit zaakje in elkaar steekt?”, vraagt Aziz.

Bergen schudt zijn hoofd: “Daarvoor weten we nog te weinig.”

Nu schudt Aziz zijn hoofd, hij is zichtbaar geïrriteerd, Banda ziet het: “Nee, kerel, je weet zelfs al heel veel. Die verdachte? Dat is een stroman, geloof me. Er is hier ook een chemicus in het spel, iemand die dat gif gemaakt heeft. En iemand die heel goed kan plannen. Dat kan ook die chemicus zijn, natuurlijk. En ze moeten die verdachte zo goed kennen dat die doet wat ze hem vragen.”

“Wat?”, zegt Bergen stomverbaasd, hij stamelt het bijna. Voor zover dat natuurlijk kan bij één woord.

Ook Banda is verbaasd. Dat Aziz dat allemaal uit die beperkte hoeveelheid informatie kon halen, zeg. Natuurlijk, nu hij het zei, klonk het allemaal wel logisch maar bedenk dat nou eens zelf. Deze gozer is best wel intens, man, denkt Banda.

“Het is heel eenvoudig. Als je verdachte *echt* een slimmerik is, dan hoeft hij niet te bivakkeren op Strand IJburg. Ik ken dat, ben daar wel eens geweest. Als je je *daar* moet verbergen, dan hang je ergens onderaan de maatschappelijke ladder. Want stel hij is die chemicus. Dan moet hij middelen en dus geld hebben om dat gif te maken. En in dat geval zal hij wel betere en meer luxueuze plekken hebben om zich te verbergen. En iemand heeft het zo weten te plannen dat er sprake is van maximaal een kwartier verschil tussen het opspuiten en het pakken. In die setting daar? In een supermarkt? Ik vind dat sterk, veel te sterk. Dus hier is veel meer aan de hand.”

Bergen kijkt Aziz aan alsof hij water ziet branden. Aziz ziet het, Banda ook. Bergen kijkt naar Banda maar die steekt quasi-afwerend haar handen op: “Ik heb niks gezegd.” Aziz schiet er bijna door in de lach.

“Die verdachte? Wat weet je daar al over?”, wil Aziz weten.

Bergen wijst een document aan in hun zicht en het klapt open. Naast tekst is er ook een afbeelding te zien van een stevig gebouwde jonge man.

Nog voordat Bergen wat kan zeggen, zegt Banda: “Ik ken die jongen. Van vroeger op school in de Bijlmer. Dat is Hamza Mapenga. Die wilde toen ook

al niet deugen. Niet bepaald een licht en dan druk ik me nog voorzichtig uit. Behoorlijk agressief type.” Ze kijkt Aziz aan en zegt glimlachend: “We hebben een keer mot gehad op de middelbare school. Eén keer maar. Als je begrijpt wat ik bedoel.” Aziz knikt grinnikend.

Aziz keert zich naar Bergen: “Ik wil eerst eens met die verdachte gaan praten. En daarna wil ik naar de plaats delict. Kun jij vervoer voor ons regelen? Nog beter: ga mee.”

Bergen schudt zijn hoofd: “Ik heb over een half uur een vakbondsoverleg maar Joseph zal wel mee willen gaan, Joseph Murenga, mijn collega. Die zit nu bij de verdachte.”

Ze staan op en lopen de vergaderruimte uit. Een kleine minuut later gaan ze een verhoorkamer binnen. Daar zitten een jonge man en een oudere man aan een tafel tegenover elkaar. Achter de jonge man staan twee agenten zwijgend toe te kijken. De oudere man is duidelijk iemand van de politie, de jongste van de twee is gezien het gedrag van de oudere man een verdachte. De mond van de jonge man valt open wanneer eerst Banda achter Bergen naar binnenstapt en helemaal wanneer Aziz binnenstapt. Eigenlijk schrikt hij gewoon.

“Rechercheurs Dijkstra en Okeefa zijn door het hoofdbureau ook op deze zaak gezet, Joseph”, zegt Bergen tegen de oudere man. Die staat op.

Joseph is Joseph Murenga, een lange en tengere 59-jarige senior rechercheur afkomstig uit Kenya die via allerlei omzwervingen vier jaar geleden bij de Amsterdamse politie terecht gekomen. Murenga is nog een agent van de oude stempel, de zwarte oude stempel wel te verstaan want zwarte agenten ... wel, die komen soms toch anders uit de hoek dan hun blanke collega's. Gewoonlijk is Murenga een beminnelijk persoon, zijn warme stem en zijn grijze haren en grijs ringbaardje zullen ook wel daar aan bijdragen, maar sommige dingen ... dingen die mensen andere mensen aandoen ... dan kan hij zo kwaad worden dat zijn collega's, zijn blanke collega's dan, denken dat hij bijvoorbeeld een verdachte in elkaar gaat slaan. Iets wat Murenga overigens nog nooit heeft gedaan. Sommige van zijn collega's denken daarom dat zijn boosheid theater is maar zeker weten doen ze het nog steeds niet.

Murenga, een grote glimlach op zijn gezicht, keert zich naar Aziz: “Dag, Puzelman. Geweldig om jou een keer van dichtbij te mogen meemaken, jongen. En dat geldt zeker voor deze jongedame. Joseph Murenga. Aangenaam.” Dat laatste zei hij tegen Banda.

“Banda Okeefa, aangenaam.”

Aziz en Banda stellen zich ook voor aan de twee agenten.

“En?”, vraagt Bergen aan Murenga, “Heeft hij al iets gezegd?” Die schudt zijn hoofd.

Aziz grinnikt: “Mag ik?”, en hij kijkt Bergen en Murenga aan terwijl hij naar de stoel wijst waar Murenga zojuist op zat. Die knikken met een glimlach op hun gezicht. Nu gingen ze het eens van dichtbij meemaken, die beroemde

dan wel beruchte ondervragingen van de Puzzelman die nergens over leken te gaan maar toch alles blootlegden. Hamza daarentegen schrikt. Hij kent de verhalen over de Puzzelman, dat die altijd alles al weet, dat die al je smoezen doorheeft. En vooral: dat wanneer de Puzzelman kwaad werd op je, dat je dan zeker op je tellen moest passen. En Banda? Die kent natuurlijk ook die verhalen over die ondervragingen van Aziz, vooral door Kathleen, die kon daar uren over vertellen in geuren en kleuren, en is reuze benieuwd naar wat ze te zien zal gaan krijgen.

Aziz is ondertussen gaan zitten en gaat nonchalant achterover hangen.

“Dag, Hamza, aan je gezicht te zien heb je me zojuist herkend. Da's mooi want dat bespaart me een introductie. Jij bent bepaald niet de slimste, hè, of wel?”

“Hè? Watte? *Wat* zei je?” Allerlei emoties tolleren door het hoofd van Hamza. Woede, onzekerheid, nieuwsgierigheid. Maar vooral angst, heel veel angst.

“Nou, ik zou me nooit laten gebruiken voor een politieke moordaanslag.”

“Wat lul jij nou, man?”

“Die vrouw? Dat was de nicht van een politicus hier. Die thee was voor hem bestemd. Jij wist dat. Dus heb je die thee ingespoten met gif. Om een aanslag op die politicus te kunnen plegen.”

Hamza zit hem met stomheid geslagen aan te kijken.

Aziz ziet het en lacht: “Ja, daar heb je niet van terug, hè?”

“Man, van dat hele lulverhaal van jou klopt helemaal niks.” Hij probeert stoer te doen maar in zijn ogen is ontzetting te zien.

Aziz knikt: “Ja, dat klopt. Zoals ik al zei: jij bent bepaald niet de slimste dus ik zie jou nog geen synthetisch gif maken. Dus de vraag is wie jou die spuitbus heeft gegeven en met welke smoes. Dat is wat ik wil weten. Vertel je me niks, dan maak ik er een politieke aanslag van en krijg je minimaal dertig jaar. Dan ben je op z'n minst 57. En Amsterdam kom je nooit meer in. Dus? Wat zal het zijn?”

Hamza kijkt hem nog steeds verbijsterd aan, is eigenlijk ook helemaal de kluts kwijt. Hoe kon de Puzzelman dit allemaal weten? Hij kijkt naar Banda en roept iets tegen haar wat niemand behalve zij lijkt te verstaan. Banda schudt haar hoofd, wijst naar Aziz en zegt iets. Dan zegt Hamza iets waardoor ze zowat lijkt te ontploffen van woede, stapt naar de tafel, leunt er op met beide armen en ... blaft, dat is nog de beste omschrijving ... een aantal kreten richting Hamza die ineens krimpt. Haar ogen spuwen vuur. Zo zeg, denkt Aziz, kan die meid effe pissig zijn.

“Wat is dit allemaal?”, vraagt Aziz aan Banda.

Met een nog steeds woeste blik gericht op Hamza zegt ze: “In volgorde. Hij wil met mij praten, met mij alleen. Ik zei dat jij er sowieso ook bij zou zijn. Toen schold hij jou en mij uit en daarna ik hem.”

Aziz schiet in de lach: “Ja, oké, goede samenvatting, lekker kort. Wat spra-

ken jullie eigenlijk?”

“Een Congolees dialect. Onze ouders komen uit dezelfde streek.”

Aziz draait zich weer naar Hamza: “Nou, jongen, ik luister.”

Hamza schudt zijn hoofd: “Die anderen moeten allemaal weg.”

Aziz gaat geïrriteerd voorover hangen: “Hé, sukkel! Ik heb hier geen zin in en geen tijd voor. Kom op met dat verhaal van je.”

Hamza schrikt. Hij begint ook in paniek te raken.

“Ik wil naar een andere cel. Eentje op het hoofdbureau. Daar ben ik veilig.”

Aziz kijkt Hamza hoofdschuddend aan: “Eerst praten, kerel. En een beetje tempo graag.”

Hamza slaat zijn ogen neer en laat ook zijn schouders hangen. Dan begint hij te praten, wel veel zachter dan zojuist.

“Joris heeft me die spuitbus gegeven en me verteld wat ik moest doen ... Maar ik wist niet dat het om gif ging, echt niet ... Joris zei dat dat goedje pas na een dag of zo actief werd en dat je door dat goedje uitslag zou krijgen. Over je hele lijf.”

Aziz heeft het verhaal onbewogen aangehoord maar is vanbinnen wel verast. Hij opperde gewoon een idee, een mogelijke maar nu nog tamelijk verzochte oplossing en het was meteen de juiste? Eens kijken wat ik nog meer te horen krijg, denkt hij.

“Wie is Joris?”

Hamza schudt zijn hoofd: “Dat weet ik niet goed. Ik ken hem alleen van Strand IJburg.”

“En die vrouw?”

“Elise is de nicht van die politicus hier, die Van Tongeren. Joris heeft een bloedhekel aan die kerel maar vraag me niet waarom. Joris wist dat zij altijd thee voor Van Tongeren kocht. Omdat Van Tongeren die van die supermarkt de lekkerste vond. De thee was bedoeld voor hem.”

En opnieuw hoort Aziz alles onbewogen aan maar vanbinnen is hij nog meer verbaasd dan zojuist. Dan grinnikt hij: Banda en die andere agenten hier zullen ook wel verbaasd zijn.

Dat laatste voldoet echter volstrekt geen recht aan de opperste verbazing die bezit heeft genomen van de anderen. Banda kan haar oren domweg niet geloven. Aziz gaat zitten ... verzint iets uit het niets ... en heeft meteen de zaak opgelost? ... Maar zoiets verzint je toch niet? ... Wat heeft hij dan gezien en/of gehoord waar zij overheen kijkt? Ze peinst zich suf maar kan niks bedenken. En bij Bergen en Murenga is dat niet veel anders. Of bij de twee agenten achter Hamza.

“Waarom zit je te lachen?”, vraagt Hamza met een achterdochtige blik.

Aziz haalt zijn schouders en gaat weer achterover hangen.

“Dat types zoals jij altijd denken dat ik ze niet doorheb. Nu ook weer. Je hebt nog niet alles verteld, kerel. Kom, tempo.” En hij gebaart ongeduldig

met zijn hand.

“Als ik dat zeg, kom ik niet levend dit gebouw uit.”

“Hm”, zegt Aziz met een peinzende blik, “Als je het wel zegt, dan neem ik je meteen mee naar het hoofdbureau. Wat denk je daarvan? Maar het moet wel overtuigend zijn, kerel.”

Hamza schudt zijn hoofd, kijkt op naar Banda en spuwt een serie klanken naar haar. Banda reageert verbaasd, dat ziet Aziz. Hij hoort het ook aan haar stem wanneer ze Hamza een vraag lijkt te stellen. En dan nog een vraag. En nog een vraag. Dan keert ze zich naar Aziz.

“Ik vind het overtuigend en stel voor hem meteen mee te nemen.”

Aziz knikt: “Boei hem dan maar.”

Aziz keert zich naar Hamza: “Wees haar maar dankbaar want ik had je hier laten zitten. Dus wat er verder ook gebeurt: jij bent haar iets verschuldigd, kerel, je leven. Dat dat wel even tot die kop van je doordringt.”

Aziz staat op en keert zich Murenga en Bergen: “Vraag me niet waarom maar mijn partner adviseert mij om deze kerel meteen mee te nemen. Dus doe ik dat. En als BC'er mag ik dat ... Of hebben wij hier nu een probleem?” En hij kijkt beide mannen even aan. Die schudden hun hoofd. Banda heeft ondertussen Hamza laten opstaan en heeft hem ook geboeid. Zij duwt hem vooruit naar de deur.

Pas wanneer hun auto met achterin een geboeide Hamza de parkeerplaats afrijdt, vraagt Aziz: “Wat mochten ze daarbinnen niet weten?”

“Er is sinds een paar maanden een Mexicaanse bende actief en die zou een aantal agenten in hun zak hebben. Hamza weet niet hoeveel. Hij heeft er ooit eentje een keer gezien. Toen die geld aannam van die Mexicanen. Die Mexicanen schijnen heel goed te betalen. Volgens mij zijn die zich aan het inkopen om zo een voet aan de grond te krijgen in Amsterdam. Hamza zegt dat ze over lijken gaan om hun doel te bereiken. Daarom wil hij niet in een cel op IJburg zitten, daar is hij z'n leven niet zeker. Zegt hij.”

“Neem contact op met Babar Singh van Terrorismebestrijding en vertel hem over die Mexicanen. Die drugkartels doen wel vaker zaken met terreurorganisaties. Ik werk liever via hem aan die Mexicanen dan via die sukkels van Narcotica. En reserveer daarna een cel voor onze gast hier. En zorg voor kleding. En dat hij zich kan douchen. Onder bewaking. Want ik denk dat het voor hem en voor ons goed is dat hij een tijdje bij ons in de buurt blijft. Niet?” Banda knikt en gaat in de weer met haar smartGlass.

Aziz draait zich deels om naar Hamza en kijkt hem even aan.

“Je zult het waarschijnlijk niet geloven maar ik heb met je te doen. Dus ik ga proberen je te helpen. Maar dat kan alleen als je mij helpt. Bijvoorbeeld om die Joris te pakken te krijgen. Of die corrupte agenten. Want hoe groter mijn resultaat, hoe kleiner jouw rol. Misschien lukt het me straks wel een rechter te overtuigen dat je eigenlijk onschuldig bent, dat het voor zover jij wist een

grap was of zo. Maar dan moet ik feiten hebben die die rechter overtuigen.”

“En de officier dan? De officier van Justitie?”

Aziz grinnikt: “Zo te horen ken je het systeem ... Het toeval wil dat aankomend hoofdofficier Veringa en ik het heel goed met elkaar kunnen vinden. Begrijp je wat ik je probeer duidelijk te maken?”

“Hoe meer ik jou help, hoe lager mijn straf wordt? Misschien wel helemaal niks krijg?”

Aziz maakt een zo-is-dat gebaar.

Banda is klaar: “Rechercheur Singh wist al van die Mexicanen. Voor onze vriend achterin is ook alles geregeld.”

Aziz heeft zich ondertussen terug omgedraaid en zit te grinniken: “Ja, zeg, Babar zou het al niet weten. Dat zou ook voor het eerst zijn.” Dan: “We gaan even in ruis-mode. Dat hij niks hoort.” En hij knikt richting Hamza.

Banda knikt en veegt op de linkerpoot van haar smartGlass van voor naar achter. Aziz doet hetzelfde. Nu horen zij wel elkaar maar ieder ander om hen heen hoort niets behalve ruis.

“Dadelijk? Op het hoofdkantoor? Ik wil eerst samen met Hamza proberen die ene agent boven tafel te krijgen. Daarna wil ik ook gaan zoeken naar die Joris. Dat kan ook een valse naam zijn. Dus ik wil lichaamskenmerken en zo horen van Hamza. En tijdstippen en locaties. Dat soort zaken. En dan stap voor stap inzoomen. Later vandaag of anders morgenochtend wil ik vanaf de andere kant werken en wil ik met die Van Tongeren gaan praten. Misschien dat die een idee heeft wie er zo'n bloedhekel heeft aan hem. En we moeten nog naar die supermarkt. En mogelijk komen er vanmiddag of morgenochtend dan dingen voorbij waardoor we een idee krijgen van wat hier nu precies speelt. Want onder ons? ... Ik vind het allemaal nogal gekunsteld in elkaar zitten ... Al die omslachtige moeite? ... Je wilt van die Van Tongeren af? ... Doe dat dan rechtstreeks, niet via een ander ... Snap je? ... Ik mis iets om te begrijpen waar ik naar kijk, maar ik snap maar niet wat.”

Banda heeft hem stomverbaasd aangehoord: “Ik dacht ... Jij zei ... In die verhoorkamer vertelde je hem toch dat het om die Van Tongeren ging? ... En hij bevestigde dat ... Ik snap nog steeds niet hoe je dat wist ... En nu? ... Nu beweer je dat dat hele verhaal flauwekul is? ... Gaat dit een heel jaar zo door? ... Man, in dit tempo haal ik niet eens het einde van volgende week. Jij bent wel erg intens, zeg.”

Aziz grinnikt: “Dat laatste is voor jouw rekening. En verder? Ik zat eigenlijk hardop te speculeren. Over een mogelijke oplossing, eentje typisch voor mij, weet je wel. Bevestigt Hamza dat. Maar zoals ik al zei: ik vind het een rare oplossing ... Iets klopt er niet maar ik snap maar niet wat.”

Banda schudt haar hoofd: “Ik kan je niet volgen ... Hamza bevestigde die speculatie toch? ... Dat het zo in elkaar zat? ... Wat klopt er dan niet? ... Of wil je zeggen dat Hamza liegt? We hebben toch die beelden van hem gezien?”

In die supermarkt?”

“Nee, Hamza heeft denk ik wel de waarheid verteld. Hamza heeft die nicht vergiftigd. Onbedoeld want hij dacht dat het om iets ging waardoor je uitslag kreeg. Dat zijn de feiten. Hamza dacht dat het om Van Tongeren ging. Dat alles past in het perspectief van mijn speculatie. Maar stel nu eens dat er nog een ander perspectief is, eentje waarin Hamza nog steeds die theedoosjes bespuit maar om een heel andere reden. Begrijp je? Eentje die helemaal niks met Van Tongeren te maken heeft. Of juist wel. Of gaat het om die Mexicanen en die corrupte agenten? Maar hoe dan ook, en dat is de hamvraag hier: *waarom* al dit theater? En wat mis ik aan info om te begrijpen wat er hier aan de hand is.”

Banda zit te knikken: “Jou zo aanhorende wil ik dat ook wel. En ook zo snel mogelijk. Want dat tempo waarin jij oplossingen en alternatieven zit te verzinnen kan ik echt niet bijbenen ... Wat doe jij eigenlijk in je vrije tijd? ... Schaken of zo? ... Yoga? ... In ieder geval iets Oosters, dat kan haast niet anders.”

Aziz grinnikt: “Nee, iets heel Westers. Hedonistisch eigenlijk. Ik rook een pretsigaret, drink een lekker Belgisch biertje en luister naar muziek. Alleen of met vrienden en vriendinnen ... We zijn er.” Aziz heeft gezien dat ze bij de IJ-toren zijn aangekomen. De auto draait naar rechts en rijdt de parkeergarage in.

“Maak even een nieuw dossier aan”, zegt Aziz tegen Banda, “Noem het maar Poison Ivy. Zet wel in dat nieuwe dossier een link naar het dossier van die twee rechercheurs, die Murenga en Bergen. En sync onze smartGlasses met dat dossier, scheelt ons weer werk. Autorisatieniveau is Buiten Categorie niveau 1. Dan kunnen alle relevante mensen of afdelingen bij het dossier of alleen bij de inbox van het dossier. Ik kijk even of er een vergaderruimte beschikbaar is.”

Banda knikt en gaat in de weer met haar smartGlass, Aziz met de zijne.

Aziz, Banda en een nog steeds geboeide Hamza komen aan bij de vergaderruimte die Aziz gereserveerd heeft. Het is 15.23 uur. Hamza loopt voorop, wordt min of meer vooruitgeduwd door Banda. Aziz kan er wel om lachen. Deze tante liet Hamza even merken dat zij de baas was, niet hij. Ze gaan naar binnen en gaan bij de vergadertafel staan, eentje met een aanraakscherm. Aziz zet de tafel aan en logt in. Banda heeft ondertussen de boeien van Hamza afgedaan.

“Ada?”, zegt hij.

“Ja?”, zegt een vrouwelijke computerstem.

“Registratie modus.”

“Begrepen.”

Aziz keert zich naar Hamza.

“Wij gaan eerst op zoek naar die ene agent die je bij die Mexicanen hebt gezien. Dus ik ga je allemaal vragen stellen en jij moet die allemaal beantwoorden. Oké? Je antwoorden komen in mijn systeem en stap voor stap moeten we dan bij die ene agent uitkomen. Is dat allemaal duidelijk?”

Hamza knikt.

“We beginnen met die Mexicaanse bende. Heb jij daar ooit gezichten van gezien?”

“Ja, twee. Die toen met die agent, die kende ik. Daarom viel me meteen op dat ze hem een dikke envelop gaven.”

“Heb je gezien dat er geld in zat?”, vraagt Banda.

Hamza kijkt haar minachtend aan: “Als je de straat kent, dan weet je gewoon dat er geld in die envelop zit.”

Aziz zegt: “Ada? Toon leden Mexicaanse bende IJburg.”

“Gedaan.”

“Staan die twee Mexicanen in dit overzicht?”, vraagt Aziz aan Hamza.

Hamza knikt en wijst er twee aan. Aziz selecteert de twee leden en 'veegt' ze naar de zijkant van het scherm.

“Wat weet je nog van de dag en tijdstip? Het weer? De straat of het plein?”

“Het was een maandag. Dat weet ik nog omdat mijn moeder vlak voordat ik weg ging nog iets zei over de kerkdienst van de vorige dag. En de zon scheen. Drie, vier weken geleden. Ik ging iets na 14.00 uur weg en was pas tegen 22.00 uur terug op Strand IJburg.”

“En waar heb je ze gezien?”

“In die bocht aan het einde van de IJburglaan. Bij het eindpunt van lijn 26. Toen ik daar uitstapte.”

“Ada? ... Zoek alle beelden die voldoen aan de genoemde criteria.”

“Geschatte tijd 5 minuten.”

“Zal ik wat te drinken halen?”, vraagt Banda.

“Ja, lekker”, zegt Aziz, “Koffie met melk en suiker.”

“En jij?”, vraagt Banda aan Hamza. Die kijkt haar verbaasd aan.

“Wat wil je drinken?”, vraagt Banda nog een keer aan Hamza.

Wanneer hij van z'n verbazing bekomen is, zegt Hamza: “Koffie, niks erin.”

Banda loopt de ruimte uit.

“Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt. Dat een smeris mij iets te drinken aanbiedt.”

Aziz schudt zijn hoofd: “In zekere zin ben je lid van ons onderzoeksteam en Banda haalt wat te drinken voor alle teamleden. En ze is rechercheur, geen smeris. Is dat duidelijk?” En hij kijkt Hamza indringend aan. Die ziet de blik van Aziz en knikt snel ja.

Even later komt Banda terug met de drank. Ze drinken zwijgend, wachten op Ada.

“Zoekopdracht voltooid”, zegt Ada en op het scherm verschijnen drie docu-

menten, opnames van CCTV-camera's op de IJburglaan bij de eindhalte van lijn 26 waarop te zien is dat Hamza uit de tram stapt. Aziz opent de opnames één voor één en kijkt naar Hamza, Banda ook, maar die schudt steeds zijn hoofd. Bij de laatste opname reageert Hamza.

“Dat is hem!”, zegt Hamza en wijst naar een agent die bij een auto staat en met de bestuurder lijkt te praten. Er wordt ook een envelop aan de agent gegeven.

“Ada? Zoom in op die agent en zoek uit wie dat is”, zegt Aziz.

“Moment ... De agent is Bulent Inan, medior wijkagent IJburg”, zegt Ada. Aziz neemt contact op met Tim Bosmans.

“Tim, ik heb een vraag. Ik heb een corrupte agent in IJburg. Kun jij eens nagaan hoe die financieel in zijn slappe was zit? Ik vermoed dat hij niet de enige is dus of je eens kunt kijken of je nog meer corrupte agenten kunt vinden. Ik stuur je zo zijn gegevens door.”

Tim knikt: “Ja, dat lukt me wel. Die anderen zijn ook gestationeerd op IJburg?”

“Ik denk het wel maar zeker weten doe ik het niet.” Ondertussen heeft Aziz de gegevens naar Bosmans gestuurd. Hij ziet aan de blik van Bosmans dat die de gegevens nu in zijn zicht ziet. Dan zegt hij: “Moment, Tim”, en keert zich naar Banda.

“Zoek even in onze streaming die twee agenten op die bij de ondervraging van Hamza waren en stuur die op naar Tim.” Banda knikt en Aziz kijkt weer naar Tim.

“Je gaat nog twee namen krijgen van mijn pupil Banda Okeefa. Die twee waren vanmiddag aanwezig bij een ondervraging. Als bewaking van een verdachte. Eentje snap ik. Twee? Dat snap ik al minder. Snap je?”

Tim knikt: “Helemaal. Ik ga er mee aan de slag en neem nog wel contact met je op”, en hij verbreekt de verbinding.

“Dat waren die corrupte agenten, nu meneer Joris”, zegt Aziz.

Hamza wijst naar de tafel: “Dus zo los jij die rare zakies van je op zoals je ze altijd noemt? Door te praten met die computers van je?”

Aziz grinnikt: “Ja, Hamza, maar je moet wel de juiste vragen stellen aan die computers ... Die Joris van jou? Heeft die ook een achternaam?”

Hamza schudt zijn hoofd: “Ik ken alleen zijn voornaam.”

“En waar kennen jullie elkaar van?”

“Van Strand IJburg. Daar verkoopt hij wel eens pillen die hij zelf maakt. Om wat extra geld te verdienen.”

“Weet je wat voor werk hij doet?”

“Volgens mij werkt hij in een ziekenhuis hier in Amsterdam.”

“En hoe oud is Joris?”

“Ergens in de dertig. Zo zag hij er wel uit.”

“En wat kun je vertellen over zijn uiterlijk. Is hij dik of dun? Blond? Dat

soort dingen.”

“Joris is een kale dikzak. Met blauwe ogen. Volgens Mira, da's een vriendin van mij, wel hele mooie blauwe ogen.”

“Ada? ... Kijk eens of je iemand kunt vinden die aan dit signalement voldoet.”

“Moment.”

Het is voor een seconde of tien stil, dan zegt Ada: “Twee kandidaten gevonden”, en toont twee afbeeldingen naast elkaar op het scherm. Banda is ook klaar en heeft de namen naar Tim Bosmans gestuurd.

Hamza wijst naar de rechter afbeelding: “Dat is Joris.”

Aziz en Banda lezen de informatie bij de afbeelding.

“Onze Joris is blijkbaar een chemisch wonderkind als ik deze info mag geloven”, zegt Aziz tegen Banda, “dus ik acht hem wel in staat om zo'n synthetisch gif te maken. Daarbij, hij werkt in het AMC en daar hebben ze wel meer giftig spul. Voor onderzoek en zo.”

Banda heeft hem knikkend aangehoord: “Ja, dat klopt. En zie je zijn functie? Hij is hoofd van dat lab. Op die leeftijd al? Dan ben je erg goed. En verdien je navenant. Dus waarom zou hij dan pillen maken voor extra geld? Of heeft hij een hobby of zo die hem veel geld kost? Misschien een verslaving?”

Aziz knikt: “Ja, ik zie je punt.”

Aziz wijst naar iets in het document: “Kijk. Meneer heeft problemen met Nieuw Links. Zijn vader was brandweerman en is omgekomen bij die rellen in '39, die Voodoo-zaak van Kathleen en mij. Blijkbaar verwijt hij Nieuw Links de dood van zijn vader. Daar kan ik me nog wel iets bij voorstellen maar waarom neemt hij dan Van Tongeren op de korrel? Die kerel staat eerder aan zijn kant. Dan zijn er genoeg andere en betere kandidaten bij Nieuw Links.”

Aziz keert zich naar Hamza: “Wanneer eigenlijk heeft die Joris jou dat spuitbusje gegeven?”

“Een klein uur voordat ik in die supermarkt was.”

“Was daar iemand bij? Iemand die dat gezien heeft?”

Hamza schudt zijn hoofd: “Niemand. We zaten in een hoekje in die barak op Strand IJburg. Hij kreeg een telefoontje van iemand en toen gaf hij mij die spuitbus. Ik zou €1.000 krijgen als ik mee wilde doen aan een grap.”

“Van wie was dat telefoontje?”, vraagt Banda.

“Ik heb geen idee.”

“En hoe ben je naar die supermarkt gegaan?”

“Ik ben naar de eindhalte van 26 gegaan en daar op de tram gestapt. Lijn 26 stopt vlak bij die supermarkt.”

Banda staart peinzend naar grond, af en toe bewegen haar handen alsof ze iets zit af te wegen. Aziz ziet dat en grinnikt: aan deze meid ging hij nog veel plezier beleven.

“Weet je wat ik zo raar vind, Aziz”, begint Banda, “Hoe wisten ze dat die nicht naar de supermarkt ging? Hamza wordt geïnstrueerd naar die supermarkt te gaan om die theedoosjes te bespuiten en een kwartier later komt die nicht. Alsof ze die nicht heel nauwlettend in de gaten hielden.”

Aziz knikt traag alsof hij staat na te denken: “Ja, dat idee had ik eigenlijk al vanaf het begin. Maar hoe krijg je zoiets voor mekaar? Openbare CCTV-camera's kun je niet zomaar bij. Misschien hebben ze wel af luisterspul bij haar thuis geplaatst. Wisten ze zo dat die nicht er aan kwam? En wat ze ging kopen? Dat moet haast wel. Wacht even.”

Aziz beweegt even met zijn rechterhand in het luchtledige en het dossier van de gifmoord verschijnt in zijn zicht. Hij leest het even en keert zich dan naar Banda.

“Blijkbaar is haar appartement wel onderzocht maar uit wat ik uit het dossier opmaak, is dat nogal vluchtig gebeurd. Moment.”

Aziz neemt contact op met Reza Pervazi, sinds twee jaar hoofd van de afdeling Security van de Amsterdamse politie. Hoewel hij hoofd is, doet Reza nog wel eens veldwerk, maar alleen wanneer Aziz het hem vraagt want aan die rare zakies van Aziz wil hij wel meedoen.

“Hoi, Reza. Ik heb denk ik weer eens iets te pakken. Heb je tijd om een grondige scan van een appartement te doen? Nu meteen? Ik vermoed dat er af luisterapparatuur is geplaatst. En binnenkort moeten Leif en jij en ik weer eens wat gaan roken en drinken.”

Reza glimlacht: “Stuur me het adres maar. En dat uitje is mogelijk wel het laatste. Ik ben bezig dingen te regelen om terug te gaan naar Iran. Met die ontwikkelingen die daar nu gaande zijn, kan het eindelijk eens de goede kant op gaan voor Iran en daar wil ik aan meehelpen.”

Aziz frons zijn wenkbrauwen: “Iran? Da's hartstikke gevaarlijk, gozer.” Ondertussen stuurt hij het adres van de dode nicht naar Reza.

Reza glimlacht: “Ik heb een Nederlands paspoort, gozer. Ze kunnen me hooguit het land uitzetten ... De resultaten? Van die scan? Wat doe ik daarmee?”

“Drop alles in de inbox van dossier Poison Ivy.”

Reza lacht: “Dossier Poison Ivy? Hoe verzin je het. Ik zeg je, gozer, ik ga je missen mocht ik naar Iran gaan, jij met je rare grappen.” En nog steeds lachend verbreekt Reza de verbinding.

Banda heeft de hele tijd staan na te denken, haar blik naar de grond gericht, haar handen op haar rug. Nu Aziz klaar is, kijkt ze op.

“Aziz? Er is iets wat ik niet begrijp. Dat gif? Dat dat zo snel werkt? Je pakt zo'n doosje en vijf seconden later ben je dood. Hoe dacht die Joris dan dat die nicht dat theedoosje mee zou nemen naar Van Tongeren?”

Aziz knikt zwijgend. Na een tijdje zegt hij: “Wat jij *eigenlijk* zegt, is dat Van Tongeren domweg niet het doel *kan* zijn. Dat die nicht het werkelijke doel is?”